

[Korsgaard.]

der tilbage, og vi har gennem selve Landbo-kommissionens Betænkning principiel Tilslutning til, at det kan være rimeligt at fordele disse Udgifter over flere Aar end dem, hvori Pengene kommer til Udbetaling.

Det andet Afsnit, som jo den ærede Ordfører for Socialdemokratiet var noget inde paa, var Spørgsmaalet om at lægge Loft over Indkomstskatten. Som vi naturligvis kunde vente, siger den ærede Ordfører, at Forslaget noksom viser, at det i Særdeleshed er de store Indkomster, man vil værne. Over for dette vil jeg sige, at jeg mener, man skal altid værne dem, der i en given Situation er mest i Fare; det Princip synes jeg godt man kan følge under alle Livets Foreteelser, og Graadigheden over for de store er jo som bekendt noget større end over for de mindre. Naar det er saa faa, er det jo saa let bare at skære væk; det er straks noget betænkeligere, naar man kommer ned i lavere Lag. Jeg maa da stille det Spørgsmaal til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet: Finder han det urimeligt, at en Mand med forholdsvist stor Indkomst, bevarer 40 pCt. af denne Indkomst til eget Brug? Finder han ikke, at det er tilstrækkeligt at tage 60 pCt.? Nu ja, maa vi saa bede om et andet Tal. Ved denne Lejlighed drejer det sig for os om, om det ikke er naturligt, at man siger: Naar vi kommer til et vist Punkt, er det ikke i Samfundets Interesse at gaa højere; det vilde Samfundet tage Skade af paa Grund af manglende Opsparing hos den paagældende, som jo da i hvert Fald i mangfoldige Tilfælde maa antages at være en Mand, der driver en betydelig Virksomhed. Men som sagt, synes den højtærede Ordfører — eller man kan maaske nøjes med at sige den ærede Ordfører, ikke, at de 60 pCt. er nok, nu vel, saa lad ham ved et Tal angive, hvor Grænsen ligger. Det afgørende i en Diskussion er at faa begyndt, saa at der kan blive Mulighed for, at man kan nærme sig hinanden. Det principielle i Sagen har den ærede Ordfører jo for øvrigt ikke afvist, endnu da, nemlig at der kan være Grund til at sige, at den direkte Beskatning ikke bør overskride en vis Procent.

Det er blevet mig meddelt, at et her-værende radikalt Blad har haft en Artikel enten i Gaar eller i Dag — selv har jeg ikke læst den, det interesserer mig overmaade lidt, hvad der skrives i Bladenes politiske Artikler —, en Artikel, der skulde vise, at det, vi fra konservativ Side her kom ind paa ved at lægge Loft over Skatten, i Virkeligheden betød, at man naaede op til dette Loft. Det er en højst besynderlig

Tankegang, hvis vi sammenholder den med den højtærede Indenrigsministers Udtalelser i en anden Forbindelse. Jeg havde udtalt, at dette at give Kommunalbestyrelser Lejlighed til at faa flere Penge at raade over naturligvis medførte, at der blev brugt flere Penge, og det protesterede den højtærede Indenrigsminister voldsomt imod. Men nu siger altsaa det radikale Blad, at hvis vi lægger Loft over, betyder det, at saa bliver Loftet uvægerligt naaet, idet man véd, at Maksimalpriser praktisk talt altid er Minimalpriser! Men hvad er det for en Tankegang, der ligger bagved? Er det ikke ganske den samme, som jeg tillod mig at fremsætte, men, synes det mig, meget mere angribelig, for her bliver der nemlig efterhaanden Spørgsmaal om at komme saa dybt ned i Vælgermassen, at man i hvert Fald maa haabe, at det efter de styrendes Mening ikke betaler sig at gaa saa vidt som til Loftet. Jeg maa hævde, at det at lægge Loft over maa, efterhaanden som Tingene udvikler sig, som de gør, være et naturligt Ønske. Som det fremgaar af selve Forslaget, er det naturligvis ikke, saa lidt som noget som helst andet, der fremsættes fra vor Side — og jeg haaber heller ikke, at andre har en saadan Betragtning af deres egne Forslag —, de Viser Sten. Det sætter altsaa kun ind paa to Punkter, for det første lægges Bunden ved en Indtægt paa 4 000 Kr., og efter at man gennem saa og saa mange Aftrapninger har lagt $\frac{1}{2}$ pCt. paa hver Gang, siger man, at mere end 60 pCt. af en Mands Indtægt maa Skattevæsenet ikke tage.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet vilde hævde, at Forslaget ikke tyder paa, at man har haft nogen Interesse for de mindre Indtægter. Deri har det ærede Medlem ikke Ret. Vi har naturligvis maattet lægge Skalaen saaledes, at der var en vis Bevægelsesfrihed overalt, og vi er naturligvis klar over, at naar man paa det første Punkt lægger et Loft over, er det muligt, det bliver nødvendigt at give en noget større Frihed længere nedad, fordi man dér efter Omstændighederne alligevel har en væsentlig lavere Beskatning; men i øvrigt er Loftet for alle de mindre Indtægter lagt saadan, at vi ikke mener, det skulde være ret mange Tilfælde, hvor Loftet faar praktisk Betydning — endnu da. Men jeg maa naturligvis sige, at med den Viden, vi har om socialdemokratisk Styre, kan der ingen Tvivl være om, at Skatterne vil vokse og vokse, ikke mindst med den Hjælp, Socialdemokraterne i Øjeblikket har i de Radikale, for jeg er ogsaa fuldkommen sikker paa,